

[Martin Sørensen (Peterslund).]

en meget væsentlig Del af Indkomsten i Skat, naar der blot levnedes hver enkelt Skatteyder en passende Margin til et efter hans Forhold fornuftigt privat Forbrug. Det kan derfor kun glæde mig, at den højtrædede Finansminister ved Gennemførelsen af det Lovforslag, vi her behandler, er gaaet ud fra, at der skal levnes noget til Skatteyderne, baade til at leve af og ogsaa til at skaffe sig en ny Skjorte paa Kroppen. Jeg tænker paa det i Folketinget vedtagne Ændringsforslag Nr. 6, hvorefter ingen kan komme til at betale mere end 75 pCt. af Indkomsten i Skat, en Bestemmelse, hvis Betydning dog forringes noget ved, at Skattebetalingens Beløb tillægges, inden Beregningen foretages.

Som en Forbedring af Statsskatte-lovens § 8 er der Forøgelsen af Børnefradragene. Det vil for børnerige Familier betyde noget. Derimod synes jeg nok, man kunde spørge om, hvorvidt det er rigtigt at have den i Lovforslaget optagne Fradrags-skala for Børn, der er stigende, navnlig for Københavns og Købstædernes, men ogsaa, omend i mindre Grad, for Landkommuner-nes Vedkommende. Disse Fradragsregler hviler paa den Hovedopfattelse, at det er dyrere at have Børn, naar der er mange Børn, end naar der er faa eller kun eet Barn. Jeg har hørt den modsatte Opfattelse gjort gældende, nemlig at naar der kun er eet Barn, kan det maaske i mange Tilfælde medføre, at Hustruen maa opgive sit Erhverv eller holde Pige, men at denne Tilstand ikke forværres, fordi der bliver to Børn, eventuelt tre. Naturligvis, jo flere Børn, jo større Udgifter og jo større Vanskeligheder med Uddannelsen. Jeg synes lige godt, jeg vilde foretrække et Fradragsbeløb, der var ens for hvert Barn uanset Antallet, saaledes som Ordningen er nu, og da skulde man naturligvis have de store Fradrag: for København 600 Kr., for Købstæderne 500 Kr. og for Landkommunerne 400. Jeg indrømmer, at Spørgsmaalet ogsaa kan ses som et Befolkningsspørgsmaal og ud fra den Tankegang, at Staten bør støtte de store Familier, fordi Landet er interesseret i at opretholde en sund Befolkningstilvækst.

Jeg mener, at de nye Regler for Udregningen af Merindkomstskatten er bedre end de gamle. Det har altid været mindre forstaaeligt, at den Skatteyder, der i et foregaaende Aar har været uheldig med sin Virksomhed, skal betale mere i Skat af den Grund og mere end andre heldigere Skatteydere, ja, ligefrem skal betale mere, jo større Uheld han har haft, og jo længere Forretningskrisen har varet. Det er der nu

bødet noget paa ved Forslaget om, at Skatteyderen har Ret til at faa de 3 bedste af de 4 foregaaende Aar anvendt som Sammenligningsgrundlag.

Maa jeg ogsaa bemærke, at Indkomstskatten, sammenlignet med en hel Række andre Skatter, vi har her i Landet, er den bedste og den mest rigtige af alle Skatter, idet Reglerne for Indkomstskatten er udformet efter den gamle Formel, at Skatten skal lægges paa de Skuldre, der bedst kan bære den. Skalaen i Loven om Indkomstskat fastsætter, at de smaa Indtægter, de mindste Indtægter, beskattes med 2 Kr. af hver 100 Kr. Indkomst, medens store Indtægter beskattes med 50 Kr. for hver 100 Kr. Indkomst. Hvad enten man er glad ved Skatten eller ikke, maa man sige, at her er Skatten lagt paa de stærkeste Skuldre.

Hvad angaar Brugsforeningsskatten, skal jeg afholde mig fra mange Bemærkninger. Jeg er ikke Tilhænger af Skat paa Foreninger, der kun foretager Omsætning med egne Medlemmer. Det er ud fra den Betragtning, at en sparet Udgift ikke kan være skattepligtig. Jeg er derfor ogsaa principielt imod, at Skatten ved dette Lovforslag forhøjes ved at nedsætte Fradraget fra 5 til 4 pCt., men jeg anerkender, at ud fra de politiske Forhold, hvorunder Partierne samarbejder, maa man undertiden vise Resignation, og da der i Folketinget er opnaaet Enighed mellem Partierne om Forhøjelsen, skal jeg ogsaa tiltræde denne Forhøjelse. Der kunde være mange andre Bemærkninger at gøre her, men da det ærede Medlem Hr. Axel B. Lange ikke er gaaet dybere ind paa Brugsforeningsbeskatningsprincippet, og da jeg har forstaaet det saadan, at det senere vil komme til Behandling, skal jeg afholde mig fra yderligere Bemærkninger herom og paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her i Landstinget.

J. S. Foget: Naar jeg ikke kan give nærværende Lovforslag min Tilslutning, er Grunden hertil hovedsagelig min principielle Modstand mod Lovforslagets § 16. Det vilde være urimeligt af mig at gaa ind i en Diskussion om Lovforslaget om Indkomst- og Formueskatten, thi den progressive Skala, som her er nævnt, vilde jeg ikke have meget at sige imod. Men naar jeg siger, at § 16 er Hovedgrunden til, at jeg maa gaa imod Lovforslaget, er det, fordi man her viderefører det Princip, man sidste Aar indførte for at bryde Modstanden mod Brugsforeningsbeskatningen. Allerede da man sidste Aar gennemførte den første Brugsforenings-